

РЕШЕНИЕ

№ 1814

гр. София, 22.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **12024** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение №20221675 от 09.10.2020 година, постановено по н.а.х.дело №1495/2019 година,102 състав по описа на СРС потвърждаващо Наказателно постановление № К-0046140/30.08.2018 година на Член на Комисията за защита на потребителите, с което последният на основание чл.233,ал.2,вр.с чл.210а от Закона за защита на потребителите на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева за извършено нарушение на чл.68в, вр. с чл.68г, ал.4, вр. с чл.68 ж о, т.5 от ЗЗП.

В касационната жалба се навеждат подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, като се твърди, че е допуснато и съществено нарушение на административно производствените правила, като в НП липсва място на извършване на нарушението, а самото решение е постановено при допуснато нарушение на съдопроизводствените правила. Иска се отмяна на решението, отмяна на наказателното постановление и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, касаторът- [фирма] редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт М. редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена и заявява претенция за присъждане на

разноски.

Ответникът по касация – Комисия за защита на потребителите- [населено място] редовно и своевременно призван, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Д. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна. Съображенията за това са следните:

СРС е анализирал приложените по делото доказателства и въз основа на тях е приел, че на 20.11.2017 година П. Б. Р. посетил магазин от търговската верига „Т.“, намиращ се на [улица]в [населено място] по време на проведена разпродажба в период 18 – 21.11.2017 година, наречена „В.“, като целта му била да закупи продукт, обозначен на интернет-страницата като наличен (мини аудиосистема марка „У.“, модел MIR-B043 О.– каталожен № 09148477), но при посещение в магазина се оказало, че желаната аудио-система е само една на брой и била вече капарирана от 2 дни (още на 18.11.2017 година, а служители на магазина проверили за наличности в други магазини от посочената търговска верига, стопанисвана от [фирма] и се установило наличие на стоката в друг магазин, намиращ се в „Г. център ” в С.. След като се установило, че стоката е налична в този магазин, лицето Р. посетило магазина, но установило, че в него стоката не е налична, след което направил опит да поръча on-line въпросната оранжева на цвят музикална система, като първоначално бил информиран, че продуктът е наличен в трети магазин на дружеството – касатор, който се намирал в В., но след това по електронната си поща Р. получил съобщение, че и в този магазин въпросната аудиосистема не е налице.

Последвало on-line запитване от потребителя Р. през автоматичната форма на сайта за същия продукт, но отговорът от дружеството – касатор бил, че вече са изчерпани количествата. От търговското дружество предложили мострена бройка, но свидетелят Р. поискал тя да бъде в безупречно състояние, за което повече не получил отговор. Последвало ново запитване на 26.11.2017 година – отново без обратна връзка. По повод липсата на тази стока, П. Р. депозирал жалба с вх. № Ц-03-10412 от 13.12.2017 година до Комисия за защита на потребителите, в която подробно посочил какво се е случило по повод невъзможността да закупи въпросната стока. След получаване на жалбата, на 18.04.2018 година служители в КЗП извършили проверка на сайта (електронната страница на веригата магазини), при която се установило, че въпросното дружество – жалбоподател предоставя стоки за закупуване чрез сключване на договор за продажба от разстояние, регламентиран в Глава Четвърта, раздел 1 от ЗЗП. (чл.43 – чл.61), извършена е проверка и чрез търсачката на сайта за въпросната стока (мини аудиосистема марка „У.“, модел MIR-B043 О. – каталожен № 09148477), но към датата на проверката не била открита налична на сайта, за констативното е съставен Констативен протокол (КП) № № К-0186812/18.04.2018 година.

С Писмо от 23.04.2018 година от касатора са изискани писмено становище по

случая; условията на проведената промоционална кампания; информацията относно наличностите и продажбите на процесната аудиосистема за период 01.11.2017г. – 31.12.2017г. и доказателства за твърдения, а Писмо е получено от касатора на 25.04.2018 година. На 27.04.2018 година, касаторът посочил, че посоченият артикул е бил част от промоционална кампания с период на валидност от 9.11.2017 до 21.11.2017 година или до изчерпване на количествата, като периодът бил удължен до 27.11.2017 година, като целта на промоцията е била разпродажба на по-стари модели и единични бройки, които са обявени на сайта на дружеството, като ограничени количества, потребителят е информиран и декларира съгласието си, че част от стоките, публикувани на Сайта, могат да бъдат посочени, като налични в магазинната мрежа, но да няма наличност от тези стоки и продукти, както и аксесоари към тях при заявяване на поръчка на тези стоки, чрез on-line системата за покупки, като това било посочено в Общите условия на дружеството с цел да не бъдат въведени потребителите в заблуждение по отношение на наличността на някои продукти, защото продуктите, налични в сайта на дружеството, биха могли да бъдат изчерпани във всеки един момент, в зависимост от интензитета и броя на извършените поръчки. Към Становището дружеството представило Справка, от която е видно, че в рамките на промоционалния период са продадени общо 9 (девет) броя такива мини системи, от които само една от процесния марка/модел и цвят (оранжев) на цена от 299.00 лева с дата на продажба 10.11.2017г., а на 19.12.2017 година същата стока е продадена на регулярната цена от 449.00 лева.

На 21.06.2018 година е проведено обсъждане от КЗП на конкретния казус, отразен в Докладна записка № Ц-03-10412/11.06.2018 година и членовете на Комисията взели решение, обективизирано в Протокол № 16 от 21 юни 2018 година по т.30, сочещо, че касаторът е използвал нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68 ж, т.5 от ЗЗП. (покана за покупка на стоки или услуги на определена цена, като не били посочени разумни основания, поради които търговецът няма да може да достави или да осигури доставянето от друг търговец на стоките или услугите или на равностойни стоки или услуги на обявената цена за определен период от време и в разумно количество съобразно стоката или услугата, обема на направената реклама за стоката или услугата и предложената цена). Комисията установила, че публикувайки оферта за закупуване в интернет страницата си касаторът е отправил покана за покупка до неограничен кръг потребители, като въпросната промоция е проведена в рамките на 19 дни (09.11.-27.11.2017г.), а предвиденото количество от тази точно стока – мини аудиосистема марка „У.“, модел MIR-B043 О. – каталожен № 09148477 брой на цена 299.00 лв., като тази единствена бройка е била продадена още на втория ден от промоцията – 10.11.2017 година, а на 19.12.2017 година (скоро след промоцията) има извършена продажба на същата стока на цена от 449.00 лева, което според КЗП водело до извод, че в конкретния случай касаторът не е положил необходимата грижа да предложи, да достави или да осигури доставянето от друг търговец на стоките или услугите или на равностойни стоки.

На 16.07.2018 година срещу касатора е съставен АУАН № К-0046140/16.07.2018 година за това, че дружеството не е положило необходимата грижа да предложи, да достави или да осигури доставянето от друг търговец на стоките или услугите, включени във въпросната промоция от 09.11.2017 година – 27.11.2017 година или на равностойни стоки, което според чл.68ж, т.5 от ЗЗП е нелоялна търговска практика съгласно чл.68г, ал.4 от ЗЗП, забранена по чл.68в от ЗЗП, като нарушението е

извършено на 09.11.2017 година (начало на въпросната разпродажба) в С. АУАН е подписан от актосъставителя и двамата свидетели, а екземпляр от него е връчен на пълномощник на дружеството- касатор без възражения или обяснения, но на 19.07.2018 година срещу АУАН е депозирано писмено възражение. Въз основа на съставения АУАН, на 30.08.2018 година е издадено НП № К-0046140, с което на касатора е ангажирана административно- наказателната отговорност.

СРС е анализирал приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел, че при издаване на Наказателното постановление и съставянето на АУАН не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Правилен е изводът на СРС, че е спазен тримесечният срок за съставяне на АУАН по чл.34, ал.1, изр.2 от ЗАНН, считано от откриване на нарушителя, както и едногодишният срок от извършване на нарушението, като конкретното нарушение е извършено (чрез бездействие) на 09.11.2017 година и е установено на 18.04.2018 година при извършена от контролния орган проверка, като Актът е съставен на 16.07.2018 година, а НП е издадено на 30.08.2018 година, като последното означава, че и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН е спазен, защото „откриването на нарушителя” няма как да е станало още на 13.12.2017г., когато потребителят Р. е депозирал жалбата си, и това е така, тъй като в тази жалба се съдържат определени обстоятелства и това не означава, че са действителни и изискват проверка от контролния орган, който да установи наличие на нарушение, а едва след установяването на нарушението се поставя и въпросът за неговия автор (извършителя), а обратното – да се твърди, че има „посочен нарушител” в оплакването на потребителя, но не е ясно какво е административното нарушение и налично ли е такова, е нелогично. Настоящият съдебен състав споделя извода на СРС, че няма как на датата на подаване на жалбата до КЗП да е установено нарушението и нарушителят, защото все още към тази дата административно- наказващият орган не е разполагал с доказателства за нарушението и нарушителят. Следва да бъде посочено, че разпоредбата на чл.34 от ЗАНН/уреждаща давностните срокове/, сочи, че не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години. Съгласно чл. 36, ал. 1 ЗАНН административно наказателното производство се образува със съставяне на акт за установяване на извършеното административно нарушение. Актовете за установяване на административно нарушение се съставят от длъжностните лица, посочени в чл. 37, ал. 1 ЗАНН, и от представители на обществеността, ако са овластени за това с нормативен акт. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 48 ОТ 28.12.1981 Г. ПО Н. Д. № 48/1981 Г., ОСНК НА ВС/ неизгубило значение/ е посочено, че съобразно изискването на чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН административно наказателно производство не може да се образува, ако не е съставен

акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението./ респективно две години за данъчни нарушения/ Тази разпоредба предвижда два давностни срока за административно наказателно преследване-тримесечен и едногодишен/ респективно две годишен/. Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя.“ В конкретната хипотеза, органът, който е компетентен да състави АУАН е участвал в извършването на проверка и след приключването, както и след получаване на преписката и взетото решение от КЗП на дата 16.07.2018 година е установено нарушението и нарушителят, като за най- ранна дата на откриване на нарушението и нарушителя от страна на органа, компетентен да състави АУАН е датата на съставяне на АУАН-16.07.2018 година/ когато вече към тази дата органът, овластен да състави АУАН е открил нарушителя и е узнал за нарушението, то несъмнено през месец декември-13.12. 2017 година няма как актосъставителят да е узнал за извършеното нарушение /в какъвто смисъл са доводите на процесуалния представител на касатора, още повече, че не е налице хипотезата на паралелно действащи контролни органи, на които нарушителят е станал известен месец декември година и ли пък на дата 18.04.2018 година , защото актосъставителят , който е участвал и при извършване на проверката все още не установил нито нарушението, нито нарушителят. Пак в духа на посоченото Тълкувателно решение при паралелно действащите контролни органи трябва да се изхожда от принципа, че нарушителят е субект на права в административно наказателното правоотношение, поради което е недопустимо да функционират две паралелни правоотношения по повод на едно и също нарушение. С откриване на нарушителя от който и да е контролен орган, възниква административно наказателното правоотношение. И в този случай тримесечният срок тече от деня, в който за първи път е открит нарушителят от единия от паралелно действащите контролни органи. Нарушението и нарушителят са открити, а това е основание за съставяне на акта. Несъставянето на такъв в срока по чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН, което може да се получи както от бездействието на първия, така и от бездействието на втория контролен орган, ще доведе до отпадане отговорността на нарушителя. Недопустимо е след изтичане на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН паралелно действащият контролен орган при открито вече нарушение да състави акт, който да има за последица създаване на административно наказателно правоотношение за нарушението, открито вече от надлежните контролни органи. Това ще съставлява нарушение на чл. 31, ал. 1, предл. 2 ЗАНН, предвиждащ, ограничен срок - тримесечен, само в който ограничен срок може да бъде съставен акт за извършено нарушение от кой и да е от паралелно действащите контролни органи.

Правилен е изводът на СРС, че не е налице нарушаване на нормите на чл.40, ал.1 и чл.43, ал.1 от ЗАНН относно съставянето на АУАН, доколкото Актът е съставен в присъствието на упълномощено лице на търговското дружество – касатор, както и на двама свидетели, един от които е участвал в проверките, довели до установяване на нарушението. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора , че при издаване на НП и съставянето на АУАН е допуснато нарушение на чл.42, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, защото както в АУАН, така и в НП ясно и недвусмислено е посочено в какво се изразява нарушението, обстоятелствата , при

които е извършено, нарушените правни разпоредби. Правилен е изводът на СРС, че съществено процесуално нарушение представлява липсата или непълнотата единствено на тези от предвидените в реквизити на АУАН и НП, които водят до невъзможност да се разбере кога, къде е извършено нарушение, в какво се изразява то и коя правна разпоредба е нарушена, тъй като ограничават възможността на нарушителя да се защити. В случай, че изложените обстоятелства не се подкрепят от събраните по преписката доказателства, това ще се отрази на преценката, дали е извършено твърдяното нарушение, т. е. спазен ли е материалният закон.

Правилен е изводът на СРС, че в закона и съдебната практика не се сочи колко точно доказателства трябва да се съберат, за да са „достатъчни“, като това се преценява за всеки отделен случай. Дори да са недостатъчни за жалбоподателя, същите доказателства може да са достатъчни за административно-наказващия орган, щом е повдигнал административно обвинение. На следващо място – липсата на изчерпателност при посочването на доказателствата, въз основа на които са съставени Актът и НП не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като от самото съдържание на АУАН и наказателното постановление става ясно на кои точно доказателства се основава административно-наказващия орган при формиране на административното си обвинение, тъй като в тези два документа актосъставителят, респ. наказващият орган се позовават на доказателствени материали, ясно ги посочват и няма съмнение, че именно те (чрез които е описана фактологията в АУАН и НП) са послужили за съставянето на двата акта.

Анализирайки всички доказателства по делото, СРС е приел, че е доказано извършването на нарушението от страна на касатора. Установено е по делото, че касаторът упражнява търговска дейност в множество търговски обекти – магазини за техника и е отправил Покана за покупка на продукти, отразени брошури и на сайта на компанията, сред които и малки електроуреди (мини аудиосистеми) с марка „У.“, MIR-B043 O. – каталожен № 09148477) на определена цена (299.00 лева), но в действителност **зарежда минимални** количества от стоките в сравнение с обема на направената рекламна кампания и разпространени брошури, като не е посочил разумни основания, поради които *няма да може да достави или да осигури доставянето от друг търговец на стоките на обявената цена за определен период от време и в разумно количество*, съобразно стоката, обема на направената реклама и предложената цена. Правилно СРС е приел, че *с какви наличности разполага дружеството в своите складове няма никакво значение, нито има значение какъв обем стоки (над 2 000) участват във въпросната промоционална разпродажба, а е важно да се подчертае* задължението на търговеца, когато отправя подобни оферти за закупуване на стоки на определена цена да осигури *„разумно количество“ от всяка една от тези стоки, участвали в промоцията*, като отчете интереса сред потребителите (т.нар. „маркетингово проучване“), наличието на множество магазини от търговската верига (над 80) в цялата страна, за да бъде възможно във всеки един момент да достави до потребителя желаната от него стока, респективно да поръча от друг търговец такава стока, за да я осигури на потребителя, който е проявил интерес за купуването ѝ – нищо от това обаче, дружеството – жалбоподател не е направило, а изнесените твърдения за „изчерпани количества“ или за разпродаване на „по-стари модели“ са само и денситивно с цел негоата защитна теза именно, че *търговецът е имал общо 9 (девет) подобни стоки и само една в желаниа оранжев цвят, продадени в периода*, което безспорно формира изводи за пълно несъответствие с регламентираното в чл.68ж, т.5 от ЗЗП поведение. Безспорно е че, касаторт е следвало да съобрази количествата на въпросните стоки и периодът на промоция,

който е достатъчно дълъг (19 дни), както и своята магазинна мрежа и клиентите си, включително и да предприеме мерки и да поръча своевременно допълнителен брой промоционални стоки като алтернатива – така е било направено, но **след промоцията, със същата стока, която обаче е продадена на нормалната, но по-висока спрямо промоционалната цена** и затова **изводите** на актосъставителя и на АНО, че описаните по-горе действия и бездействия от страна на жалбоподателя са довели до сериозно накърняване на икономическите интереси на потребителите, като същите са били принудени да разходват време и средства (като потбертулта Р. е обикалял в два магазина и е пращал няколко запитвания on-line – за да могат да получат обещаното от промоцията, и въпреки това не са получили възможността да закупят избрания от тях продукт. Независимо от крайно недостатъчния брой подобни мини системи (едва 9 продадени за периода), **осигурени за провеждането на промоцията**, търговецът не е поставял и ограничения за брой закупени продукти и по този начин, търговецът е отправил покана за покупка на стока на определена цена, като **не е посочил**, **защо не може да ги достави или да осигури доставянето на стоките от друг търговец за определен период от време и в разумно количество**, което е рефлектирало върху вземането на търговско решение, което потребителите не биха взели, без използването на заблуждаващата нелоялна търговска практика в този смисъл.

В заключение, налице е „покана за покупка“ по смисъла на § 13, т.29 от ДР на ЗЗП, чрез търговско съобщение са обявени характеристиките на стоката и цената, на която потребителят може да направи покупка и по този начин търговецът е изпълнил общото си задължение да предостави на потребителя, преди придобиването на стоката, подходяща информация, позволяваща му да направи своя избор, като определяща при избора на стоката е цената (една трета по-ниска от редовната), която следва да отговаря на принципите информацията да е вярна, пълна и разбираема. Селдва да бъде посочено, че с оглед защитата на потребителите **преди, по време и след отправяне на предложение от търговеца до потребителя и при сключване на договора за продажба на стоки или предоставяне на услуги** изрично са **забранени** нелоялните търговски практики съгласно чл.68в от ЗЗП. Според чл.68г, ал.4 от ЗЗП нелоялни са заблуждаващите и агресивните търговски практики, изброени в разпоредбите на чл.68д – чл.68к закона, като сред тях е описаната в чл.68ж, т.5 от ЗЗП а именно: **покана за покупка на стоки или услуги на определена цена, като не се посочват разумни основания, поради които търговецът няма да може да достави или да осигури доставянето от друг търговец на стоките или услугите или на равностойни стоки или услуги на обявената цена за определен период от време и в разумно количество съобразно стоката или услугата, обема на направената реклама за стоката или услугата и предложената цена**, което **напълно съответства** на обективно осъществено деяние. Търговска практика е всяко действие, включително търговско съобщение, реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е **пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока** или предоставянето на услуга, поради което е неоснователно възражението, че от единичен случай се съди за практиката на търговеца (§ 13, т.23 от ДР на ЗЗП).

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора на основание чл.210а от ЗЗП, сочеща, че за нарушаване на чл.68в вр. чл.68г, ал.4 вр. чл.68ж, т.5 от З. на виновните лица се налага наказание „глоба“, а на едноличните търговци и **юридическите лица** – „имуществена санкция“ в размер от 1 000 до 30 000 лева. Така определената санкция в размер на 1000 лева е справедлива и съответна

на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл.12 от ЗАНН.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че в случая следва да намери приложение нормата на чл.28 от ЗАНН, защото правото на потребителя Р. да закупи рекламираната стока на посочената цена е нарушено и същият е бил принуден да обикаля два магазина и да отправя запитване по електронен път за наличието на стоката и въпреки това не е могъл да се снабди с нея. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 от 12.12.2007 Г. по тълк. н. д. № 1/2007 Г., ОСНН на ВКС е посочено, че "в чл. 28 ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици."

С огледи изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по касация не е заявил претенция за разноски.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на касатора, че понятието „незаконсъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК. Незаконсъобразността е присъща на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №20221675 от 09.10.2020 година,

постановено по н.а.х.дело №1495/2019 година,102 състав
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.
2.

